

öfver hans medgörlighet. — Syn. Förundra sig, Häpna, Blifva bestört, öfverraskad. — Part. pass. *F-d* brukas nästan adjektivt. *Jag är helt f. öfver hans uppförande.* — Syn. Förundrad, Bestört, Öfverraskad, Häpen, Försagd.

FÖRVÄNANDE, a. 1. (egentl. part. akt.) Egendad att väcka förvåning. *En f. skicklighet, lärdom, färdighet.* — Syn. Se *Stor.* — Nyttjas äfv. stundom adverbialt, t. ex.: *F. stor.*

FÖRVÅNING, f. 2. Hög grad af förundran. *Sätta i f.,* göra, att någon blir på det högsta förundrad. *Falla i f. öfver något. Det väckte min f., att . . . Till min stora f. uteblef han.* — Syn. Öfverraskning, Bestörtning, Förundran.

FÖRVÅG, förvä'g, m. sing. Brukas endast i adverbiala uttrycket *I f.*, som betyder: Före, förut, på förhand, t. ex.: *Komma någon i f.,* komma före någon (när det är fråga om att få, vinna, utverka &c. något). *Gå någon i f.,* göra något före en annan (i samma afsigt), t. ex.: *Jag hade ämnat köpa smöret af bonden, men en mångterska gick mig i f. Arbeta i f.,* så att man har något på förhand undangjordt. *Betala i f.,* innan arbetet börjas eller lemnas färdigt; äfv. innan en vara levereras; äfv. innan man tillträder en lägenhet, börjar spisa på ett värdsbus, o. s. v. *Jag gläder mig i f. deråt. Jag får i f. erinra. Ut . . . Få, erhålla något i f. I f. betänka sig på något. Utan alla i f. lagda hinder.* — Ut i egentlig mening brukas ordet i uttrycket: *Ställa sig i f. för någon,* på ett ställe, der någon skall gå, färdas fram.

FÖRVÅGEN, förvä'g'n, a. 2. neutr. — *et.* Se *Öföfvågen.*

FÖRVÅGRA, förvä'gra, v. a. 1. Förbjuda, förhindra en att göra något. *Det kan ingen f. honom att bo, hvar han vill.* — Syn. Se *Förbjuda.* — *Förvägrande*, n. 4.

FÖRVÄLLA, förvä'lla, v. a. 2. (af *Välla*) Låta något koka helt lindrigt, för att sedan bättre kunna förvara det. — *Förvällande*, n. 4. o. *Förvällning*, f. 2.

FÖRVÄND, förvä'nd, a. 2. (egentl. part. pass. af *Förvända*) 1) Alldeles oriktig. *En f. metod. F. uppfostran. F-a* begrepp. — Syn. Se *Oriktig.* — 2) I hög grad oskicklig. *Ett ft beteende. F-t* sätt att gå till väga. — Syn. Se *Oskicklig.* — 3) Benägen till det onda. *Menniskans f-a natur.* — Syn. Se *Önd.*

FÖRVÄNDA, förvä'nnda, v. a. 2. 1) (egentl., föga brukl.) Vända åt orätt led, vända orätt. — 2) (fig.) *F. ens ord,* se *Förtyda.* *F. sin röst,* gifva den annan ton, än den verkliga har. *F. sin stil,* förändra den, så att den icke må igenkännas. *F. synen på någon,* göra, att han tycker sig se något helt annat, än det han verkligen ser.

FÖRVÄNDANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förvändes.

FÖRVÄNDHET, f. 3. Egenskapen att vara förvänd. — Nytt ord; brukas mest i moralisk mening.

FÖRVÄNDNING, f. 2. Se *Förvändande.*

FÖRVÄNDT, adv. Alldeles på orätt sätt, tvärt emot det rätta. *Taga, falla någonting f. Bära sig f. åt. Göra allting f.* — Syn. Se *Oskicklig.*

FÖRVÄNTA, förvä'nnta, v. a. 1. 1) Vänta, att någon kommer eller att något inträffar. *Man f-r honom till staden nästa vecka. Man f-r nu ändtligen slut på det långvariga kriget. Jag f-r mig att få höra något obehagligt.* —

2) Hoppas, göra anspråk på. *Jag f-r mig det af din godhet. Han kan med skäl f. sig en belöning för sin uppfinning.* — Syn. (för begge bem.) Se *Vänta.*

FÖRVÄNTAN, f. sing. indef. Förhållandet, omständigheten, att någon eller något förväntas. *Hans f. på belöning har slagit fel.* Adverbialt säges ofta: *I f. på,* förväntande, t. ex.: *I f. på ofördröjligt svar, tecknar en ödmjuk tjenare.* — Syn. Se *Väntan.*

FÖRVÄNTNING, f. 2. Se *Förväntan.*

FÖRVÄRF, förvä'rrv, n. sing. indef. 1) Se *Förvärfvande.* — 2) Sätt att förvärfva. — 3) Hvad man förvärfvar eller förvärfvat. — Nytt ord; brukas i skriftspråket temligen allmänt, helst i administrativ, statekonomisk ell. vetenskaplig stil.

FÖRVÄRFNING, förvä'rrvning, f. 2. (mindre brukl.) Se *Förvärfvande.*

FÖRVÄRFNINGSSÄTT, n. 5. Det sätt, hvarpå något förvärfvas. — Syn. *Förvärf.*

FÖRVÄRFSKÄLLA, förvä'rrvstjäll, f. 1. (fig.) Det, som lemnar tillfälle att förvärfva. *Sjöfart och handel äro goda f-lor.*

FÖRVÄRFVA, förvä'rrvva, v. a. 1. o. 2. 1) Genom arbete, närings idkande, köp, byte, o. s. v. blifva ägare af en sak. *Han har genom arbete och hushållning f-t sig en stor egendom. F. sig* laglig rätt till något. — *Motsats:* Ärfva (ärfd och förvärfd egendom). — Syn. *Förtjena.* Vinna. — 2) (fig.) Förskaffa sig, vinna. Säges om allt, som kan räknas till förmåner, verkliga fördelar. *F. dra, ansende, kunskaper, insigter. Han har f-t sig många vänner. F. sig* en persons ynnest, bevägenhet, välvilja. *F. sig* anspråk på ens erkänsla. *Denna egenskap har f-t honom allmän aktning. Detta f-de honom* allas tillgifvenhet. — Syn. *Förskaffa sig, Skaffa sig.* Tillvinna sig, Vinna.

FÖRVÄRFVANDE, n. 4. Handlingen eller bemödandet, hvarigenom något förvärfvas.

FÖRVÄRFVARE, m. 3. (föga brukl.) Den, som förvärfvar eller förvärfvt något.

FÖRVÄRRA, förvä'rra, v. a. 1. Göra värre. *Delta är blott att f. det onda.* — *F. sig,* v. r. o. *F-s,* v. d. Blifva värre, sämre. *Den sjukens tillstånd f-r sig, f-s* med hvar dag. *Den sjuke f-s* allt mer. — Syn. *Försämrar.*

FÖRVÄRRING, f. 2. Förhållandet, omständigheten, att någon eller något förvärras. — Syn. *Försämring.*

FÖRVÄXA, förvä'cksa, v. n. 2. o. 3. (böjes som *Växa*) Under växandet få onaturlig bildning. I allmänhet säges dock hellre: *Blifva f-xt.* — *F. sig,* v. r. Växa allt för fort, så att lifskraften deraf lider. Säges om både människor, djur och växter. — *Förväxande*, n. 4.

FÖRVÄXT, a. 1. (egentl. part. pret. af *Förväxa*) 1) Som i växten fått onaturlig bildning. *Ryggraden är f. på honom. En f. ryggrad.* — 2) Som vuxit allt för fort, så att lifskraften deraf för mycket medtagits.

FÖRVÄXLA, m. fl., se *Förvevla*, &c.

FÖRYNGRA, för'ynggra, v. a. 1. Gifva ny kraft och helsa, så att man blir liksom ung på nytt. *Glädjen öfver att se sina barn lyckliga har f-t honom.* Kan äfv. sägas i figurlig mening, t. ex.: *En stor man förmår någon gång att f. ett samhälle.*

FÖRYNGRANDE, n. 4. Förhållandet, omständigheten, att någon föryngras.

FÖRYNGRING, f. 2. 1) Se *Föryngrande.* — 2) Förnygradt tillstånd.